

To, že se nikdo vůbec nezajímá o váš osud, je opravdu tou nejsmutnější věcí. A je to skutečně „věc“, ne myšlenka, protože se jedná o nejžhavější skutečnost, s níž se musí něco počít.

“tak, maminko, zaberte, už to bude, je to macek“

Hodiny v rohu místnosti ukazují 5 hod 10 minut, píše se 26. květen roku 1975.
.....a je to!... tak, paní Hlaváčová, je to holčička, měří 57 cm a váží 385 g
A tak to všechno začalo.

Jak nevinné to stvoření, jako dítě hodné, samostatné, bezproblémové, v devíti měsících první krůčky. První slovo?

Voda!!!.néé, teď kecám, nevím, ještě se zeptám. Mamiíííííí, jaká byla moje první slova?

Slova? Hm...., popřemyšlím

Jasný bylo, že největší radost mi dělá pohyb! Nejlépe hlavou dolů a ve vodě! Roky plynuly, spokojeně jsem řádila na ulici Divišky v Blansku a nestarala se o nic, než o to, abych dojela závod na kole jako první, nebo byla kapitánkou družstva.

Odbyl rozhodující věk pro výběr sportu - 6let.

„Tak Yvi, vyber si nějaký sport. Je na čase tvou nadbytečnou energii dávat do něčeho rozumného“.**Ale, tati..**

Neuplynul ani týden a byla jsem přihlášená v kurzu plavání.

„Víš, jak vypadají prsa? **NE.** „Tak víš co, ukaž mi kraul“.**Ale.**

„Tak to byla prsa, Yvetto“.

Aha, trenéře.

S přibývajícím časem přibývalo i tréninku.

Dvakrát týdně, třikrát, pětkrát, dvakrát denně.

Roky plynuly.

1985

„Yvi, mají o tebe zájem v Brně, na sportovní škole. Musela bys na přijímačky, hlasí se tam hodně dětí, není to vůbec jistý. Chtěla bys to zkusit?“

Ještě nevím.

TAK JO.

Byla jsem obeznámena, že berou deset plavců do jedné třídy. Z toho tři holky.

Přijata.

Společně s Petrou Dufkovou a Lenkou Chládkovou.

Ale lidi na mě koukali fakt dost divně, když viděli, jak 170 cm vysoká holka jde večer s aktovkou na zádech, která byla povinná, domů ze školy.

Nechtěli mi od malička prodávat dětské lístky, nikdo mi totiž při mé výšce nevěřil, že ještě nemám deset let.

„Sakra já mám hlad. Mám těch 10 korun“.

„Tak, autobus mi ujel . Co teď? Pojedu dalším do Kuřimi. Spoj tam sice už není, ale když po sedmé nedorazím domů, taťka vyrazí a najde mě.“

Kdybych měla aspoň na ten telefon. Taťka říkal:“ Tady máš 10 korun pro případ, že by se něco stalo, ať můžeš zavolat.“

Vždycky jsem všechny peníze projedla. Neustále jsem totiž trpěla pocitem hladu.

Doma si ze mě vždycky dělali srandu, že neunesu ani aktovku do školy.

Byla jsem hubená, vysoká, samá ruka, samá noha.

Moje povaha v té době byla taková, že bych raději mrzla 5 hodin na zastávce než někoho poprosila o 2 koruny na telefon. Nebo - jít naproti zastávky do hospody a požádat je o pomoc.? NIKDY. Vedoucí byl dokonce dobrý známý mého táty, takže by jistě nenechal promrzlou „cácorku“ mrznout a čekat venku. Ovšem moje abnormální stydlivost mi jakékoliv jiné řešení než čekat na taťku, až mě najde či jít pešky, zakazovala.

Hrozné problémy mi také dělalo, být středem pozornosti nebo na sebe upoutat větší pozornost. Vzhledem k mé výšce bylo dost těžké nebýt terčem pohledů, které mě přiváděly k šílenství. Ve svých 14 letech jsem měřila 187 cm.

Jako malé dítě jsem dokonce úmyslně na plaveckých závodech nevyhrávala a hlídala si tak druhou, třetí pozici. Neunesla bych pozornost vítěze. Nikdy jsem to nikomu neřekla, ventiluji to až nyní.

Přítom mezi dětmi jsem byla silná, jistá, s touhou jen vítězit, ale za přítomnosti dospělých a stačil jen jeden, nabralo vše opačný spád a stal se ze mě neprůbojný introvert. Těžko říct, co bylo hlavní příčinou. Strach ze zklamání? Z nároků?

„Ach jo, to je zima, kde je? Už tu čekám dvě hodiny. To není Dacia, taky ne... To mi je nějaké povědomé, Tatíííííí. Tady jsem.“

Ťátka mě naložil do auta, podal mi svačinu a já začala hltavě jíst. Taťkovi bylo jasné , že mě najde vyhladovělou a zmrzlou. Takže vždycky, když vyrážel hledat svoji dceru, mamka mu automaticky nabalila svačinu.

Jako žačka a dorostenka jsem posbírala tituly republiky, kde se dalo.

Ale plavání jsem moc vážně nebrala. Hlavní byla sranda a co nejvíc se ulejšvat.

Dva, někdy tři tréninky denně v takovém věku, jsou pro tělo i nebezpečné, vzhledem k budoucnosti plavání. Hrozí přetrénování, nechut', kterou si sport tak zprotivíte, že se z vás stane pasivní sportovec. Zním takové případy, kdy rodiče nebo trenéři své děti či svěřence nutili ke sportování, a když opomenu

krátkodobé úspěchy v dorosteneckém věku, tak se z dětí stali kuřáci, holdující zábavě a alkoholu, v touze si vše zameškané vynahradit. Pokud se před nimi zmíníte o plavání, s odporem se otřepou.

Myslím, že pokud mám spojit dvě slova -děti a sport- nejvýstižnější je: *Někdy máš, znamená víc.*

Mluvím pořád o sportu a zapomínám na školu.

Rodiče nikdy nekladli vysoké nároky na školu. Pokud to aspoň srovnávám se sportem.

Pamatuji si, že když jsem nešla na trénink, a to mi bylo 9 let, tak jsem dostala výprask a nedostala dárky k narozeninám.

Stalo se to totiž v den mých narozenin a já se rozhodla strávit den s kamarádkami na hřišti.

Zatímco, když jsem šla za školu, tak se, pokud se dobře pamatuji, nedělo nic.

Takže bych řekla, že sportovní školu jsem hodně prospotovala a v lavici spíš jen tak nějak lelkovala. Hlavně koukala z okna a nadávala, jak nás týrají.

„Venku tak pěkně, a já se tady musím potit“.

Mám nápad!!

Napíšu Dufině dopis, že si budeme během vyučování dopisovat! Třída se na určité předměty dělila na dvě poloviny. V jedné byli plavci a gymnasté a ve druhé atleti. Takže nás bylo tak 14 ve vyučování, každý sám v lavici, dost velká nevýhoda. Měli na nás více času, častěji zkoušeli, a tudíž se dost komplikovaně kreslilo nebo četlo pod lavicí.

Hm, škola je stejně pro nevzdělance a pro ty, co se musí něčemu naučit, protože sami si v životě neporadí. Pch, já to nepotřebuji.

A s tímto heslem jsem se řídila do 18let. Vlastně až do teď“.

„Na vysokou? Cože? To by mě ani nenapadlo. Vždyt to přece nepotřebuji. A navíc, škola ubíjí osobitý styl a originalitu. Ještě by mě zkazili“.

Tímto názorem jsem opět potvrdila, že jsem tak trochu blázen a rodičům nezbylo nic jiného, než se s tím smířit.

Dobrá díla jsou plodem dobrého charakteru, a protože je chvályhodnější příčina než následek, chval charakter bez vzdělání než vzdělance bez charakteru. Leonardo da Vinci

1990

„Yvi, chtěli by tě do střediska vrcholového sportu, trénoval by tě Zdeněk Tobiaš.“

Hm, ale tam jsou samí kluci, a ještě staří.

Vlastně jsem vždycky raději kamarádila s klukama, nebyli tak uřvaní a byla s nima větší sranda!

No, z nevýhody můžeme udělat výhodu.

A tak jsem jsem byla ve středisku a plavala za oddíl Rudá Hvězda Brno. Byly to krásný a divoký roky. Šest let volnosti na ubytovně POLICIE, 3+1. Bez starostí a cílů.“ Však je ještě čas. Až budu větší, teda starší, rostu až moc, tak zaberu“.

A přichází moje první **velká** láska.

Říká se, že první láska je ta největší. Že do ostatních vztahů už jde člověk s rozumem a s menšími nároky.. Něco na tom bude.. Trvala pět let. Byl to vyrovnaný a poklidný vztah s kvalitním a vyzrálým člověkem. Myslím, že jsme se za tu dobu ani jednou nepohádali. Žili jsme jeden pro druhého. Ale. Zase to ALE. Najednou jsem si uvědomila, že potřebuji svobodu, poznat víc život, bolest a překážky. Všechno bylo na můj vkus příliš jednoduché, dokonalé ,bez problémů.

Překážky nás mají prověřit, otužit, ne zlomit a pokořit. Jsou to cenné zkušenosti, které nám ukáží směr a pomáhají najít své opravdové já a cestu dál. Kdo se rozhodne vyhybat problémům, ošídí se zároveň o zkušenosti a poznání, na kterém je založen každý úspěch. V čemkoli. Tedy stav spokojenosti. A o to kráčí ne?

Každý z nás se snaží najít k sobě partnera, který přijme naše nedostatky a ocení naše přednosti. A zároveň s ním najdete společný pohled na život a uvědomíte si to **ve správnou chvíli**. Myslím, že by se to dalo definovat jako tolerance se schopností milovat, se smyslem pro spravedlnost a dobrotu s vysokým morálním standartem.

Pokud se muž nestydí za své slzy a ještě navíc jsou věnovány vám, berte to, jako potvrzení kvality.

Když si uvědomíš, že jsi zranitelný, je to ohromný projev síly.

1991

„, co kdyby jsi vyzkoušela maraton-5 km? Je mistrovství Evropy v Itálii.

Je ti akorát 16 let, takže splňuješ věkové požadavky. Vyzkoušíš si to na Lipně, na mistrovství republiky a uvidíme.“

Hm, to můžem, trenéře.

Závod jsem odplavala mimo soutěž, vyhrála a nominovala se na Evropu.

Tak ahoj, mami. Vrátil jsem se za 8 dní. Držte mi palce, ať se v tom moři neutopím!

BUM!

A je to, už plavu. Na mistrovství Evropy, panebože, a kam mám plavat? A ty vlny, připadám si tak ztracená, všichni mi nějak ujíždí.

Fuj, ryba...ježišmarjáá.

Bud' tvrdá, vydrž.

A hele, tamhle je trenér, na lodi. Hurá.

Něco na mě ukazuje..., jo, už to chápu, plavu špatným směrem.

Měním směr.

Ukazuje 9. místo,

5.,

4. křičí,

3. doslova řve, skáče na lodi,

2.! Na první máš tak 20 metrů, stahuješ!!!

Sakra, kde je cíl? Nic nevidím, trenér už do cílové rovinky nemůže.

Na břehu všichni řvou. Co chtějí?

Co se děje?

Plavu špatně..., a to byla první takovej kousek!! *Otáčím se*, další plavkyně na mé úrovni.

Ted' musím zabrat!!! Zbývá 100 metrů. Zatínám zuby. Cítím jak mi všechno tuhne. Vyčerpaná. Metry vůbec neubývají, vlny mě házejí zpět.

Mamíiiiiiiiiii, já už nemůžu.

Stahuju první a bojuju o stříbro s Italkou.

Rvu co to dá, mlátím do toho, bolest v ramenou se snažím nevnímat a zrychluji tempo.

Sláva! Už vidím zřetelně cíl. Italka zastavila, skáče, snaží se dohnat ztrátu, odráží se ode dna. Pozdě..., brzo se zastavila.

Já plavu dál, proplouvám cílem.

Jsem druhá!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Dokazála jsem to!!!

Na břehu všichni řvou, Italové zklamáním.

Trenér skáče do vody, já brečím, nevím však, jestli radostí, nebo vyčerpaním.

Nevím, co se děje. Novináři se kolem mě sesypali a jeden přes druhého pokřikují otázky. Ničemu nerozumím.

Poprvé pozoruji českou vlajku jak stoupá vzhůru. Mou zásluhou...

Sport má cenu.

Myslím, že vrcholné výsledky umím podávat jen, když jsem zamilovaná.

Láska mi dodává obrovskou sílu!!

Tímto úspěchem začala má první láska a skončila bronzovou medailí na 25km na mistrovství Evropy ve Vídni roku 1995.

V průběhu těchto let jsem bojovala se zdravotními problémy, byla víc v nemocnici než doma, na rok jsem přestala plavat. Úmyslně o tom neřeknu víc. Nechci. Ještě ne.

Od doktorů jsem slyšela jen "přestat plavat", to byla jediná rada a pomoc. Nejhorší chvíle mého života. Vše, pro co jsem žila, najednou nebylo. Pohyb, sport, plavání. A k tomu ještě neschopná žít, začala jsem existovat.

Slíbila jsem si, že to nevzdám, i přes zákazy lékařů se vrátím! Po třech letech boje, jsem vyhrála a k trénování se vrátila. Nikdo už nevěřil. Jen trenér říkal: „Kdy přijdeš trénovat“? Ani nevěděl, jak hodně to pro mě znamená.

Četla jsem odbornou literaturu, přečetla jsem snad úplně všechno, co vypadalo jako knížka s vírou, že jednou tam najdu řešení. Řešení pro mě. A cestu dál.

Jídelníček upravila natolik, že jsem nejedla žádné maso, mléčné výrobky, cukr, bílou mouku, brambory,.. Zhubla jsem 10 kg, ale vrátila se a postupně dostávala nazpět ztracenou sílu i kilogramy.

Pomoc a řešení jsem našla až v léčiteli Ivanovi Gellnerovi, s nímž spolupracuji dodnes. Navštěvuji ho jednou týdně. Velmi ho uznávám a obdivuji jako člověka i profesionálního léčitele. A snad žádný člověk na mě nepůsobí tak pohodově, s tak dobrým vlivem-jeho rada pro trénink pro mě měla a má větší váhu než slova trenéra. Kdybych si to mohla finančně dovolit, chtěla bych, aby se mnou jezdil na všechny závody. Poradí si se vším. A to se nedá říci o každém.

V roce 1994 jsem se stala „profikem“ a byla zaměstnancem SVS Ministerstva vnitra.

Koupila jsem si svého prvního psa, Richiho a zjistila, že jsem šťastná. To je důvod pro změnu, ne?

Aspon u mě.

Mé heslo: jednoduché věci jsou nezajímavé.

A jsem opět u roku 1995 - byl to Rok úspěchů a lásky.

Prázdniny, po sezoně.Oslavy, výlety, diskotéky, noční život.

Jeden večer byl osudný a já potkala svého druhého partnera.

Jiskra. A všechno jinak.

Pak můj život zaznamenal obrovské změny.

Ve všem.

Na půl roku jsem přestala plavat, užívala si naplno života.Cestovala.

Nastaly roky italského soužití. Divoké, náročné, vysilující, pěkné a poučné.

Ještě ten rok jsem opustila stavající klub, řeckněmě pro neprofesionální jednání a utlačování osobnosti.

Nechci to víc rozmazávat, aspoň prozatím.

Byla to žabomyší válka, kterou jsem vyhrála.

Stála sama, takřka proti všem. Nevzpomínám na to ve zlém a necítím žádnou nenávist. Naopak. Vlastně bych jim měla ještě poděkovat, že ke mně byli tak

nespravedliví. Byly to pro mě cenné zkušenosti a hrozně moc jsem právě díky těmto „bojům“ vyžrála a našla opravdové přátele.

*„ Zůstanem si cizí,
když si neodpustíme stíny.
Zůstaneme sami,
když navzdory slunci
stíny zůstanou
mezi námi. “*
Zbyněk Ludvík Gordon

Prostě jsem to už pustila z hlavy .A detaily? Pravda?
To už je jiný příběh.
Dešší.

Založili jsme s přítelem svůj první a v republice jediný soukromý plavecký oddíl , C-invest.

To vše za velkých medialních tahanic, hádek a zákazů plavání.

Vysloužila jsem si mediální přezdívku **REBELKA a enfant terrible českého plavání.**

V roce 1996 jsme založili první firmu.

Zrovna když jsem si uvědomila, že jsem šťastná a nic mi nechybí, tragicky jsem přišla o svého psa, své dítě. Nesmějte se. Pro mě hrozně znamenal.

Uměl zpívat, poznal moje auto, nevylezl z pelíšku, dokud jsem nevstala já. Nežral, když jsem odjela.

Rána. **Nechci žít. Co si počnu?** Pro mě to nebyl jen pes, ale kus mého já. Vypiplala jsem si ho, všechno naučila a milovala ho. Člen rodiny, který už „není“. A já nebyla na takovou ztrátu připravená.

Rok uplynul a bolest pořád stejná.

Koupíme si jiného Ričánka, ze stejného chovu, bude se stejně jmenovat a naučím ho stejné věci!

Historie se však opakovala.., i s osudem. Ve stejném věku, stejným způsobem jsem přišla o druhého Ričiho.

Zařekla jsem se, že už nechci psa, Huskyho, Ričiho!

A mám dva.

Vloni k narozeninám jsem dostala roční fenku Huskyho, Nancy.

Dodnes „to“ tomu člověku neodpustím, neboť rozhodovat o takových věcech má jen ten, kdo se následně o psa bude starat!

A to já už dost dobře nemohla.

Meg-tak jsem ji přejmenovala-neslyšela ani na své jméno, vychrtlá, utýraná, nezdravá. Jedním slovem zubožený pes.

Momentálně má po těžké operaci, kdy doslova střevo tahala po zemi.

Je tvrdá! Nic byste na ní nepoznali, vše při starém. Ale nahnala mi!

Za půl roku mi totálně zdemolovala byt, porodila sedm štěnat a proslavila se po celém Blansku svými útky.

Ač jsme dělali nejrůznější opatření, pořád utíkala. Se vším si poradila! Byla jsem v hrozném stresu, kdy a kde ji něco přejede, že je hladem a sama. Bez důvěry.

Nespala jsem. Večer se vracela utahaná z tréninků a jiných povinností a místo toho, abych buchla do postele, tak na hodinu ven a uklízet zdemolované byt. Den co den .

Za měsíc se plní limity na OH, tomu říkám idylka. Ten blbec, jak mohl!!!!???

Teď, když píšu tyto řádky, mi Meg leží na pravé noze, Yvuška (její štěně) na druhé a spokojeně odfukují.

Jedna bez druhé ani ránu.

Když dělám např. kliky, tak mám jednu na zádech a druhou za krkem .Stále „otravují“.

Společně se cvičtelkou Ivetou, to zvládám. Když odjízím, vezu jí Meg do Brna na cvičák, kde se mi o ni stará. Chudák, taky už zestárla tak o 10 let .Meg přišla málem pětkrát o život, tak trochu šéfuje smečce na cvičáku a podniká úniky, takže taky o tom něco ví. Hovoříme o strachu a stresu.

Ale zpět k plavání.

1997- odjela jsem na světový pohár v dálkovém plavání do Brazílie a tam se seznámila se svým budoucím trenérem němcem Stefanem Hetzerem. Po návratu, úspěšném návratu, začala naše spolupráce.

Nastaly dva roky, kdy mě v České republice nikdo neporazil.

Doba rekordů, vítězství, obrovského zlepšení, vyhrávala jsem všude, kam jsem vlezla, od 50m až po 25km.

Ovšem taky roky obrovské dřiny. Téměř každý trénink jsem probřečela.

Makala jsem. S jasným cílem - **Být nejlepší.**

Přesto jsem dodnes tu dřinu nezúročila.

V roce 1998, kdy mi bylo pro nemorálnost zakázáno startovat na mistrovství světa v Austrálii, kam jsem se kvalifikovala, jsem se začala věnovat výhradně bazénovému plavání a dálkové na 4 roky pověsila na hřebíček..

Chybělo mi štěstí a provázela smůla.

Neuvěřitelná.

Ale jde se dál, na to se nehraje.

„štěstí záleží spíše než na věcech, na jejich nepřítomnosti. Komu se staly věci lhostejnými, posunul se na samu hranici štěstí.“ R. Hamerling

„Štěstí není nic jiného, než dobré zdraví a špatná paměť.“ Hemingway

Takže, když to tak zhrnu, mohu být na sebe pyšná, že se mě štěstí vyhýbalo, ne?

1998 - cesta kolem světa., světový pohár, 15 letů za šest týdnů.....

42 startů. (rozplavby a finále) - vesměs úspěšných. Dvě vítězství, tři druhá a 6 třetích míst. K tomu tři české rekordy a nepočítaně osobních.

Zvládla jsem i onemocnět. V Číně. Horečky vylezly na 41, týden jsem ležela bez pohnutí a života.

Tak takhle se umírá? Chytla jsem tam nějakou plicní infekci a problémy mám už dodnes.

V průběhu nemoci jsem zhubla 5 kg.

Sedm dní nato, jsem už v Riu de Janeiro zvítězila v novém českém rekordu na 100m motýlek .

Tam jsem se taky seznámila s managerem klubu **VASCO de GAMA, Richardem de Moura a dodnes jsme v kontaktu.**

Rok nato jsme byly pozvány i s Dufi na hostování.

Miluji Brazílii.

Od prvního dne jsem se zžila se sambou a životním stylem.

1998 zakládáme společnost s ručením omezeným.

A já zjišťuji, po úmorném boji, že i můj druhý osobní vztah je u konce.

Podrobností vás ušetřím.

Všechno co mohl, mě naučil. A vše, co mohl pokazit, pokazil. Tomu já říkám KONEC.

Konec sice byl, ale ještě víc jak rok trvalo než tento fakt přijal i přítel, a já mohla začít v klidu žít vlastní život.

1999

Tento rok byl zamilovaný a po tréninkové stránce dost naročný. Trénovala jsem 8 hodin denně, 7 dnů v týdnu, celý rok. Předolympijský rok musí být hodně kvalitní a já v tréninku dřela, co to šlo.

A taky na to doplatila. Nadarmo se neříká: „Všeho s mírou“ a „Odpočinek dělá mistry“.

Zvoní telefon. Na telefonu se zobrazi: „Liška“ .

„Prosím“?

„Pojedeš s Petrou na vysokohorské soustředění do Belmekenu.“, 2400m nad mořem, 21 tréninkových dnů. „Vrátíte se na mistrovství republiky a pak hned odletíme na mistrovství do Brazílie. Hostování už je vyřízené.“

Tato fakta pronesl můj manager a bývalý přítel.

Já souhlasila a v domnění, že mi soustředění prospěje, odletěla s Dufi do Belmekenu, sportovního centra v horách (Bulharsko).

V pražské letištní hale se rozléhala naše jména, zněla ze všech rozhlasových zařízení. My jsme pomalým krokem, jak kdyby volali úplně někoho jiného, v klidu dál kráčely směrem na „boarding“.

Hlašení zaslechl i náš manager, který nás vezl na letiště a hned volal, celý nervozní, kde jsme. Ať nám to hlavně neuletí.

„Už jdéém. Dyt' to letí až za 15 minut. To stihnem.“

„To není vlak, Yvettko, abys naskočila za jízdy, když ti to ujede.“

„no jooo. Tak čau.“

Tak nějak se strachem, co nás čeká, seznámeni s tréninkovým plánem, pro nás zatím nepochopitelným, se nám moc nechtělo.

Únava po těžkém tréninkovém období způsobila, že než stačilo letadlo odstartovat, obě jsme upadly do hlubokého spánku.

Probudil nás až rachot jídla. Dufi o něco dřív, takže se stačila pobavit mou vyvrácenou, bezvládnou polohou ve spánku. Tento zážitek ji pobaví dodnes.

„ Hele Dufi, tady na nás má někdo čekat. To jsem zvědavá, jestli někdo dorazí.

Že by? Tam ten chlápek vypadá docela nadějně.“

„ slečna Hlaváčová? Podšívka, těší mě. Jsem ředitelem sportovního centra a zavezu vás do hotelu, kde vám řeknu veškeré informace a domluvíme se, jak budete potřebovat trénovat.“

Z letiště jsme jeli asi hodinu. Opravdu do hor, cesta samá zatáčka, s každým stoupáním jsem myslela na závodníky Tour de France a tiše obdivovala krásnou krajinu. Ovšem jen do chvíle než jsme dostaly s Petrou záchvat smíchu. Podšívka začal v každé zatáčce troubit. Později nám došlo proč. Ovcí tam bylo opravdu hodně. Ale jakých! Ovcí vlna jim sahala až na zem a jejich směšná chůze způsobila, že jsme se začaly s velkými problémy ovládat. V zápětí nás minulo nákladní vozidlo, na korbě sedělo osm žen s šátky na hlavě a každá si přidržovala hrábě nebo motyčku . V ten moment mě to hrozně pobavilo a potřebovala jsem dát Petře, která seděla za mnou, znamení, že to bylo fakt dobrý a jestli zaregistrovala ty fešandy. Pomalu jsem začala otáčet hlavou směrem k Dufi. Ta ovšem vyprskla smíchy dřív než se setkaly naše pohledy. Nastalo 15 minutové dušení smíchem, kdy Podšívka ani nedutal a koukal zarytě na cestu. Raději si nebudu domýšlet, co si myslel, ale na úvodní obrázek o nás, mu to docela stačilo. Po zbytek cesty jsem se už neodvážila, byť jen náznakem, otočit.

„ Tak, tady máte dva dvojlůžkové pokoje. Bazén a posilovnu s tělocvičnou vám ukáže správce. Přeji pěkný pobyt. Kdyby se vyskytl nějaký problém, obraťte se na mě. Vše se dá řešit.“ S těmito slovy se rozloučil a odkráčel.

Správce byl asi padesátiletý muž malého vzrůstu, který svým zanedbaným vzhledem vypadal tak na 65 let. Pes by zřejmě neměl problém ho vystopovat... Ukázal nám šatnu a bazén. Zbytek zařízení jen informativně vysvětlil.

Domluvily jsme se na tréninkových hodinách, načež nás ohodnotil slovy, že takový blázný tu ještě neměl a odešel. Než nám zmizel z dohledu, tak jsme pozorovaly, jak kroutí hlavou a něco si mumle.

Pak pochopitelně nastal výbuch smíchu.

Šly jsme směrem do hotelové části. Pokoje jsme měly hned vedle sebe.

Upřesnily jsme si čas večere a každá odešla do svého pokoje, vybalovat věci.

Celý pobyt mám navždy vryt do paměti do nejmenších detailů.

Pokoj byl středně veliký, na každé straně byla jedna rozviklaná postel u balkonových dveří měl místo skromný psací stůl s dřevěnou židlí a zrcadlem. V malé předsíni byla vestavěná skřín a vchod do studené a poskromnu vybavené koupelny.

V pokoji, i přes květnové slunné počasí, byla nepříjemná zima. Topení nebylo zapnuté a vzhledem k tomu, že v tak velkém objektu jsme byly jen my dvě, neměli ho ani v plánu zapnout. Každá jsme dostaly topné zařízení do zásuvky. Převážnou dobu pobytu bylo umístěno asi tak metr od postele, kde jsem si sušila vlasy i plavky, které jinak nestačily do dalšího tréninku uschnout. Vzhledem k tomu, že jsme denně absolvovaly tři tréninky ve vodě ve velmi krátkém intervalu, někdy jen dvouhodinovém, není se čemu divit.

Trenér Stefan, nás připravil na to, že je potřeba si zvyknout na tvrdé podmínky. A to, co se nám na začátku bude jevit jako škaredé a neúnosné, bude s přibývajícím dny nabývat na kráse. V té chvíli, kdy mi to říkal, jsem ještě netušila, jak moc bude mít pravdu.

Usedla jsem na postel a začala prozkoumávat polštář. Nevím, co to bylo za cucky, každopádně s polštářem to nemělo nic společného. Letěl..., takže tři týdny bez polštáře.

Vybalovat se mi nechtělo. Vyndala jsem jen to nejnnutnější a začala studovat tréninkové plány. Ještě teď mi běží mráz po zádech a není mi dost dobře jasný, jak jsem to mohla vydržet. Denně zhruba 18 km, které se rozdělily mezi tři tréninky, přičemž první začínal v 8 hodin a poslední končil ve 22 hodin. Vše ve velmi vysoké kvalitě, kdy časy v sériích by stačily na medaili na mistrovství republiky. Mezi plaváním byla po ranním tréninku posilovna a odpoledne tělocvična a guma. To vše bez masáže. Den co den.

Ještě že jsme si vzaly video a všechny oblíbené kazety. Jediný kontakt s domovem. Eurotel tady, v těch končinách, pochopitelně signal nemá, takže mi zbývá fax a místní telefon, což jistě nebude levná záležitost.

„Tak, už bych měla jít. Hodinky zapípaly, což byl signál, že je čas na večeri.“ Zaťukala jsem Dufi na dveře, ta hned vystartovala a zamířily jsme do jídelny.

První týden nás obsluhovali ve speciálním salonku s televizi. To se změnilo, když přijeli ostatní sportovci. Degradovaly jsme do jídelny.

Usadily jsme se na křesla a vyčkávaly, co se bude dít. Do dveří vtrhla ně příliš sympatická postarší žena a spustila bulharsky. Po chvíli jsme pochopily, že si máme napsat jídelníček. Dnes že dostanem, co je.

Sledovaly jsme televizi a s napětím očekávaly, co dobrého nám donese. Na stole z ničeho nic přistála polévka prapodivných chutí a jediné, co jsem rozeznala, bylo téměř syrové vajíčko a slaný sýr. Této bulharské speciality jsme se, k naší smůle, až do konce nezbavily. Hlavní jídlo jsme pojmenovaly „peprná flákota“, víc snad nemusím dodávat. Dezert byl nejlepší, pudink s karamellem. Škoda jen, že nádobka, ve které se podával, by se spíš hodila jako sklenička na aperitiv.

Po nepříliš vydařené večeři jsme zdrceně odešly do mého pokoje, vymyslet jídelníček.

„No Dufi, myslím, že si tu ještě užijem. Vzpomeň si na slova, která pronesl trenér Rockymu ve filmu- Prožiješ peklo. Bude to jako nejhorší sen, ale na konci budeš stát nejvejš.“

Nemusely jsme už nic víc říkat, oběma bylo vše jasné a naše odhodlání bylo nezlomné. Za celých 21 dnů jsme neuhly bolesti a nebyl jediný trénink, abychom nesplnily předepsané časy. Dokonce jsme plavaly ještě líp. To vše bez dozoru a trenéra. S přibývajícím únavou se zvyšovalo naše odhodlání vydržet. Nepolevit. Bojovat. Ukázat Stefanovi, že se nebojíme tvrdě trénovat. A jako důkaz naši důvěry, vše odplavat tak, jak naplánoval. Ta vidina „stát nejvejš“ nás ráno probouzela a v noci jsme s ní usínaly.

Jídelníček jsme napsaly formou surovin, které nechceme a naopak. Tedy-vynechat tuk, vajíčka, červené maso, pepř. A vyžadujem hodně zeleniny, ovoce, těstoviny, ryby, kuře, bílý jogurt, vločky, rýže. Vše dušené nebo vařené.

Spokojeni s výsledkem, jsme papír odložily a uvelebily se na postel, že zhlédneme nějakou videokazetu. Dufi vybrala - Jak dostat tatínka do polepšovny.

Přestože jsme to viděly asi „jenom“ po 45. a text znaly nazpaměť, obrazovku jsme nespustily z očí a hltaly každé slůvko jak nejnovější novinku.

Blížila se 22. hodina. Film skončil a obě jsme se cítily po cestování unavené. Domluvily jsme se, že v 6:45 půjdeme na snídani. Dufi odešla do svého pokoje a já do vany.

Voda byla příjemně teplá, ale vana zbytečně malá. Nohy jsem si tedy opřela o zed' a potopila se až po bradu do jemně napěněné vany. Vůně vanilky mi pomohla na chvíli zapomenout na příštích 21 dnů a já myslela na mořské pobřeží v Brazílii a sambu.

„Evropa je okouzující, Spojené státy člověka ohromí svými rozměry. Africký kontinent je svým způsobem fascinující, Asie mi připomíná zvláštní šperk. Austrálie je nádherná a d'ábelsky daleko. Ale Brazílie, to je kouzelná zahrada světa, má svá tajemství, která na tebe čekají.“

Zapnula jsem si topení, natočila budíka na 6:30 hod. a šupla do postele. Spustila video na usnutí a čekala na spánek. V 1 hodinu ranní jsem usnula, smířená a připravená na těžké dny.

6:45 hodin jsem vyšla z pokoje, zaťukala na Dufi, otevřely se dveře.

„Šlajz“!

„Tuček“!

„Tak jak, jdem na to?“

Abyste tomu rozuměli- naše mluva v těžkém období probíhá formou textu z našich oblíbených filmů. Tentokrát to bylo z filmu Marečku, podejte mi pero. Po celých 21 dnů probíhala naše ranní setkání stejně.

S úsměvem jsme odpochovaly do jídelny na snídani.

Jídelníček sice v kuchyni už měli, ale to ještě, jak jsme později pochopily, nic neznamenalo.

Dostaly jsme topinku s vajíčkem. Po velkém boji jsme vydobily kukuřičné lupínky s marmeládou a teplé mléko.

Po celou dobu soustředění prostě nepochopili, že vajíčka a tuk nechceme a postačí nám mléko s lupínky. Takže jsme vždy počkaly až si nanosí ty své „TUKY“ a pak požádaly o náš standart. Divné jim nepřišlo ani to, že vše ostatní zůstalo vždy netknuté na stole. Podobně tomu bylo i s obědem a večeří.

Přiváděli nás k šílenství. Asi po týdnu, smíření s osudem, že se prostě nenajíme, jsme rezignovaly.

Po celý rok si píšu tréninkový deník a ani Belmeken nebyl vyjímkou. Ba naopak. Popis dne se stal mnohem podrobnější. Každodenní záznam se skládal z podrobného popisu tréninku, dosažených časů a tepové frekvence při tréniku. Dále ranní a večerní TF (tep. Frek.), pocity a stupnice od 1-5, kterou jsem hodnotila psychický a fyzický stav. (5 byla nejhorší)

Jen pro představu uvedu běžný denní záznam.

První den.

Po ranním tréninku bolí plíce a uši. Ve vodě se cítím absolutně hrozně. Vše bolí, plavu pomalu a plavání „bolí“. Psychicky slabší. Leze mi to na mozek.

Po odpoledním tréninku: O trochu lepší pocit, ale stále hrozná únava, plíce bolí.

Po večerním tréninku: večer už rychlost ve vodě mnohem lepší, ale plíce bolí více a srdce.

Odpolední TF v klidu 80. P (psych.) 3/4 F (fyz.) 4

Léky: Voltaren 100 mg.

„Hele Dufi tak za minutu skáčem do vody, bude osm.“

Přesně v osm se tak stalo. V celém bazénu jen my dvě, takže každý záběr, každý nádech se rozléhal po celém prostoru..

Voda byla studená a působila hrozně špinavým dojmem. Při skoku do vody, jsme vždycky začaly křičet s nádechem pláče. Pak přišlo nadávání. Tento rituál

trval asi 30 sekund, pak jsme se vždy pustily do tréninku a už téměř nepromluvíly.

Prvních pár dnů jsem se vždy modlila, abych se omylem nenapila vody z bazénu. Připadala mi tak odporně špinavá, že při pomyslení na fakt, že bych si lokla, se mi obracel žaludek.

Vysoká nadmořská výška způsobovala, že jsem při plavání měla bolesti v plicích a tlak až bolest v uších. Srdce mi bylo jak na poplach a občas se dostavovalo bolestivé sevření, kterému jsem nevěnovala žádnou pozornost. Celkově bylo velmi obtížné trénink udýchat. Pro organismus je velmi náročné nadmořskou výšku s tréninkem přijmout.

Naším cílem bylo díky nadmořské výšce zvýšit počet červených krvinek, čímž by se zlepšilo okysličování těla a následně zvýšila výkonnost. Stručně řečeno: forma se měla dostavit 21. den po návratu z hor. Tedy na mistrovství Brazílie, kde jsme očekávaly přinejmenším osobní rekordy a limity pro mistrovství Evropy v Istanbulu.

Podívala jsem se oknem ven. Slunce zářilo, nikde ani mráček. Mé tělo zoufale volalo po sluneční energii, která prohřeje každé místo mého unaveného těla. Mám dvě hodinky volna do dalšího tréninku. Ideální čas pro relax na sluníčku. „Vida, dokonce je tady speciální židle.“

Snažila jsem se protáhnout „lehátko“ úzkými dveřmi, když slyším rachot. Podívám se a vidím, jak se Dufi snaží, stejně jako já, umístit židli na nepříliš velkou plochu, zvanou balkon.

„Těbůh, taky opalovat?“

„Taky, taky“

Týden už byl za námi. Ani jednu za celou dobu nenapadlo jít ven nebo na balkon. Ale ten den nás to napadlo ve stejný okamžik.

Trénovaly jsme stejně, jedly jsme stejně, žily jsme stejně. Časem jsme zjistily, že jsme začaly stejně i myslet. Ťežko říct, čím tento fakt byl nejvíc ovlivněn.

Stávalo se nám, a stává dodnes, že hodinu mlčíme a pak promluvíme zároveň a navíc řekneme úplně to samé.

Sluníčko příjemně hrálo. Vychutnávala jsem okamžiky nicnedělání, jak by řekli Italové „dolce far niente“ a přijímala sluneční záři s potěšením.

Do uší mi zněla hudba a prostoupila i mým tělem. Discman si spokojeně předl a ja procítěně vnímala každý tón. Giacomo Puccini a První dějství V kostele Saint Andrea Valle se stalo jediné, na co jsem myslela a pro co jsem dýchala.

Naprosto odříznutá od skutečného světa, dřina kterou jsem měla před sebou byla zapomenuta, houpala jsem se na pomyslném obláčku, unášena svou fantazií. Ze slastného lebedění mě probralo až hejno much kolem mě.

„Dufi máš tam taky muchy?“

NE.

Bylo to až neskutečné. Tolik otravných much jsem v životě neviděla. Později, když jsme vyrazily k jezeru, které bylo mimochodem nádherné, jsem zjistila, že muchy jsou všude. Pokud jste se chtěli pohybovat venku, neustále jste museli kolem sebe mlátit rukama, což vás za chvíli přestalo bavit.

Byly jsme zlostí bez sebe, nedalo se venku vydržet.

Po deseti minutách zbytečného zápasení jsem se opět přesunula do pokoje.

Jen jsem ještě zaslechla, jak Dufi křičí, už je tady mám taky, končím.

Tak to by byl den-relax.

Za celé soustředění jsme absolvovaly 80 tréninků, 160 hodin intenzivní práce. Z toho jsem naspala asi 100 hodin.

Den volna vypadal asi tak, že ráno byl dvouhodinový trénink ve vodě (7 km) ve vysoké intenzitě a pak následovala suchá příprava, která zabrala zhruba hodinu. Odpoledne sauna a volno. Vždy, když bylo volné odpoledne, tak jsme nevečeřely. Jedly jsem pouze ovoce z oběda.

Dny ubíhaly. Přehouply jsme se do druhého týdne. Spokojeny samy se sebou jsme se už nemohly dočkat těch vítězství, po nichž jsme tolik toužily a tolik toho vytrpěly.

Voda v bazénu se nám už nezdála tak špinavá, jídlo už nebylo tak tučné a peprné, správce jakoby omládl.

Ze stereotypu mě vytrhly akorát faxy, které mi občas přišly. Jako třeba na mé 24. narozeniny, které jsem oslavila právě v Belmekenu.

Ten den byla na stole při snídani kytička a láhev červeného vína, cabernet 1996, kterou jsme nevpily. Ale vzpomínám si, že mě to moc potěšilo.

Probuzení následující den bylo trochu šokující, z ničeho nic se mi spustila z nosu krev. Cítila jsem se hrozně unavená, bylo mi zle a chtěla jsem hrozně domů.

Zakázala jsem si přemýšlet o tom, že bych si třeba dala volno a jako obvykle vyrazila na trénink. V tréninku trhala rekordy, jakoby se nechumelilo.

Ale chumelilo. A to pořádně. Následky nelidské dřiny mi ovšem došly později, mnohem později.

Pokud jste došli až sem, máte můj obdiv, protože číst moji neuspořádanou slátaninu, kdy skáču z tématu na téma, jistě není žádný med.

Ale jak se stát spisovatelem či básníkem ze dne na den?

Snad jak napsal Charles Bukowský ve své básni : Jak se stát slavným spisovatelem.?

....V básni píše: „ musíš se vyspat se spoutou žen / krásných žen / a napsat pár slušných milostných básní. / jen pij víc piva / víc a víc / a nejméně jednou týdně choď / na dostihy.../ příliš se netrap./ spi do dvanácti./ vyhýbej se platebním kartám a nikdy nic neplat' včas...“

A tak mě napadá, proč jsem se nenarodila jako Hemingway, kterého tak obdivuji za dokonalý popis naprostých maličostí, chutí a pocitů. Nebo proč nejsem aspoň Tchaikovsky nebo Strauss. Sakra nebo aspoň Frank Sinatra.

Člověk se pachtí, moří celý život v potu, v bolesti, v neustálé disciplíně, odříkání..., pak stáčí sebemenší chybička a dřina a vše, co jste sportu obětovali, jsou vám k ničemu.

Zatímco spisovatel, co napíše, to je napsáno, zpěvák co nazpívá, je nazpíváno. A je to použitelné na celý život. U sportovce je naprosto běžné, že co natrénuje, ještě neznamená, že také v pravou chvíli prodá. Stačí desetina, setina a vše je jinak. Pouhá setinka může rozhodnout o vašem úspěchu či neúspěchu. Takový už je SPORT.

A koneckonců, dělám to dobrovolně. A právě tento extrém mi působí obrovskou radost a požitek vychutnávat si tak obyčejné věci jako je spánek nebo chleba s máslem. Věřte mi, nejlepší kuchař je hlad. A pokud k tomu přidáte i zátěž, máte velkou šanci, že budete cítit a vnímat chutě, o kterých by se vám za pohodlí a sytosti ani nesnilo.

Každý rok je v České republice přihlášeno tisíce dětí do kurzů plavání. Z toho asi jen stovka vydrží a pokračuje na závodní úrovni, z toho desítka se probouje na vrcholovou úroveň, jen jedna vyhraje mistrovství republiky. Pouze těm nejlepším z každé země, bez ohledu na věk, se podaří splnit tvrdý limit pro mistrovství světa a dostanou možnost utkat se s těmi nejlepšími z nejlepších. Tato cesta může trvat 10, 20 let než se vám to podaří.

Celý život žijete pro tenhle okamžik, každý den chodíte za hranice možností normálního smrtelníka.

Pak stačí zapnutá klimatizace v autě, díky níž se nachladíte, špatné jídlo nebo něco jiného, tak hloupého a malého, co ovlivní tak velkou věc. Váš start, kde se očekává váš nadlidský výkon. A vy zklamete. Je po všem. Po celé té dřině. Nestojíte nikomu za nic, jen za kritiku, kterou zhrnou do jednoho řádku. A vy můžete začít znova. Úplně jiný život, zase od nuly. A všechny ty roky dřiny jsou k ničemu.

Tento okamžik, pocit, rozčarování, kterým si jistě každý mistr světa musel aspoň jednou projít, a nejen on, vystihuje tahle báseň, se kterou jsem se tolikrát ztotožnila.

„Poslední cigareta hasne,
pálí tvou bytostnou kůži,
nic necítíš,
oheň v tvém srdci již dávno uhasil sním beznaděje.
Proč přišla zima tak záhy?

Tvůj dech chutná trpce,
Vrásky v mladické tváři pevně svázaly unavenou mysl,
prázdňá láhev Tě nutí křičet.
Jazyk marně touží po vhodných slovech,
Proč vlastně mluví.

Chrámové ticho otupuje smysly,
nekonečná noc tak nádherně oslepuje tvou vyprahlou duši.
Chci spát.
Navždy a bez hnutí ležet ve voňavé zemi,
Smát se tupým pohledům,
pokryteckým slzám lhostejných diváků..

Hra je u konce přátelé.
Mrazivý polibek na rozloučenou,
Odcházím do zákulisí.
Už není návratu, slizcí motýli.

„Poslouchej chvíli a shledáš, že jsou i takové věci, které nespatříš zrakem, přesto však uznáš, že jsou.“ Lucretius

Teď začínám přemýšlet, jestli si nemám klávesnici umístit na skříň a psát s rukama zdviženýma nad hlavou. Hemingwayovi prý tato nepohodlná poloha pomáhala k tomu, aby se v jeho textech neobjevovalo ani jedno zbytečné slovo.

Pokusím se vrátit k Belmekenu.
Druhý týden tedy pokračoval v duchu italského přísloví: Chtěl jsi kolo? Tak šlapej!
Makaly jsme a makaly.
Když bylo nejhůř a motivace se nestávala až tak motivující, pustily jsme si Rockyho.
V tréninku, když šlo do tuhého, odříkávaly jsme si text filmu: „...hele, šampionko, vím, že máš v plánu dělat všechno sama, ale já budu s tebou! A na konci budu stát nejvěš. Dokážem to. Venku je takový otužující počasí....“

Tyto texty se nám staly modlou a díky nim jsme sousředění odtrénovaly na 110%.

Blížil se pomalu den odjezdu.
Pořád jsem myslela na horu, která se tyčila nad centrem. NOS, tak se jí říkalo, pro její typický tvar, který tak připomínal právě nos. Toužila jsem „NOS“ zdolat, postavit se na něj, mít Belmeken u nohou, spatřit svět z výšky a zařvat do ticha a mezi skály, jako to udělal Rocky na Sibíři, když vylezl na horu.

Den před odjezdem jsem se tedy vydala na „NOS“. Nemohla bych odjet a nepokorit tuto horu. Byla to taková tečka, která měla potvrdit moji vynikající výkonnost.

Dufi si netroufla a vyjela si na kolečkových bruslích.

Vyšly jsme z hotelu, popřály si hodně zdaru a každá jsem se vydaly jiným směrem.

Cestu jsem neznala, ale oči upřeně hleděly vzhůru a hypnotizovaly výčnělek z kamene. Nad cestou jsem nepřemýšlela, nohy mě vedly automaticky k cíli. Cesta byla opravdu náročná, snažila jsem se běžet, ale chvílemi jsem musela lézt dokonce po „čtyřech“, jak byla cesta strmá. Všude byly muchy. Sundala jsem si triko a celou dobu, pokud jsem se nemusela rukama přidržovat kamenů, jsem s trikem mávala, abych zabránila mouchám dosedat na mé tělo.

Touha po zdolání se s ubývající cestou zvyšovala. Zrychlovala jsem tempo a těšila se na pokoření hory.

Už byla skoro na dosah. Nos se tyčil před mým zrakem jen několik metrů. Zdál se větší a hrozivější. Začala jsem se sápat na skálu. Trošku jsem měla obavu, že spadnu, ale strach mi nemohl zabránit dojít až na samý vrchol. Nakonec jsem se, celá posetá krupějemi potu, dostala až na nejvyšší bod. Vzpřímila tak dlouho ohýbaná záda a každým kouskem svého těla vstřebávala pokoření nosu.

Konečně. Asi pět minut jsem nehnutě stála a mlčky koukala před sebe. Celá ta krása mi ležela u nohou. Nadešel toužebný okamžik. Z hluboka jsem se nadechla a z plných plic jsem zařvala jméno, které se mi ozvěnou vrátilo. Jaké? To vám neřeknu. Je to mé tajemství.

Tak. Nyní už můžu odjet.

Seděly jsme připoutané v letadle a čekaly až vzlétne. Šťastné a spokojené, očekávající už jen „to“ příjemné. Největší dřina byla za námi. Nastává čas, zúročit dřinu a zaslouže vychutnávat vítězství.

Po příjezdu domů jsem si tak akorát zvládla vybalit věci. Mamka mi vyprala a vyžehlila. Následující den jsme vyrazili do Prahy na Mistroství ČR.

Unava na mě dolehla hrozným způsobem. A nejzajímavější bylo, že se ze mě stal naprostý flegmatik. Nic mě nevyvedlo z míry. Absolutně nic. Tedy ani start či předzávodní tréma. Na start jsem šla jako do lesa na houby. Snažila jsem se uměle vyvolávat stres před závodem, ale marně. Myslím, že k dobrému výkonu je zapotřebí mít trošku respektu. Já ho ztratila. Všechno mi bylo jedno. Přišla jsem o bojovného ducha, o touhu vítězit.

Získala jsem dva tituly Mistra republiky. Časy byly pro mě normální. Těsně za osobním rekordem. Rozhodně neodpovídaly dřině, kterou jsem měla za sebou. Ale forma měla teprve přijít, takže jsem se tím zatím moc neznepokojovala.

Stefan, když viděl časy, kterých jsem dosahovala v tréninku v Belmekenu, tak byl tak nadšen, že jen pronesl : „ To budou světové rekordy.“

Treninky, které mi psal, byly stejné jako plavala před deseti lety jeho svěřenkyně Kristine Otto, šestinásobná olympijská vítězka z roku 1988. Nejen, že jsem to s Dufi zvládla vše odplavat bez trenéra, na rozdíl od Gigi (přezdívka K.O..) , ale i časy dosahované v tréninku jsem měla podstatně lepší. V tom roce ještě stále držela Gigy evropský rekord na 100m motýlek.

Po mistrovství jsme odletěli do Brazílie..

Ricardo nás přivítal na letišti a odvezl na hotel, který se tyčil uprostřed Copacabany přímo u moře.

Ubytovali jsme se a sešli dolů do recepce, kam měl přijít fax od Stefana. Měl poslat treninkový plán na další tři týdny. Očekávala jsem trénink už mírný, na vyladění formy ke splnění limitu pro mistrovství Evropy. Celý rok jsem hodně a poctivě trénovala, takže na očekávané vyladění jsem se už dost těšila. Když přišel fax a já uviděla tréninky, nezmohla jsem se ani na slovo. Sesypal se mi celý svět a já měla chuť se rozbrečet a utéct. Místo toho jsem se zesunula do křesla, které bylo hned opodál a nevěřicně jsme s Dufi na sebe koukaly.

Treninky, které Stefan poslal, byly takřka stejné jako v Belmekenu. Tři tréninky denně ve vodě. Mezi sucho. Ani podmínky nešly zařídit, natož to odplavat.

V ten moment se ve mně něco zlomilo, už jsem nenašla sílu tyto tréninky zvládnout. Nebylo kde čerpat, sáhla jsem si na úplné dno svých sil. Byla za hranicí svých možností. Nemohla jsem pochopit, jak mohl Stefan napsat znovu tak těžké tréninky až do posledního dne závodu. Po tak náročném měsíci. Roce. Neustále jsem si kladla otázku, kde mám vzít sílu? Z toho mám zaplavat osobní rekord? Světový rekord?

Věc jsem uzavřela tak, že jsem zklamala. Nemůžu dál tak trénovat. Potřebuji odpočinek. Nabrat zase sílu.

Fax jsem ignorovala a plavala podle možností. Ve vodě jsem se cítila absolutně hrozně. Unavovalo mě jen do vody skočit. Ricardo viděl, jak se ve vodě trápím. Jak jsem smutná a neustále se mi snažil pobyt všemožným způsobem zpříjemnit. Změnil nám hotel za lepší. Zval nás na večere, nákupy. Byl prostě hrozně milý a pozorný.

Po celý pobyt jsme měli k dispozici řidiče s autem, který nás vozil všude , kde jsme potřebovali.

Unava se trošku zlepšila, ale do pocitu odpočatosti to mělo pořád daleko.

Téměř na každý trénink za mnou přišel novinář, televize, fotograf.

Mediální smršť. Fotila jsem pro modní časopisy, poskytovala rozhovory pro nejprestižnější noviny, kde mi věnovali například půl strany na titulní stránce. A televize se neustále dožadovala interview.

Bylo to v rámci dohody, takže jsem plnila svoji povinnost a ochotně spolupracovala.

Získala jsem pět titulů a jednou překonala Brazilský rekord. Limit pro ME jsem splnila, ale znamenalo to pro mě, jen dál se trápít. Tak jsem toužila po

odpočinku. Místo toho jsem musela pokračovat dál v tréninku. Svědomí mi nedovolilo polevit. Každý den jsem odváděla svoje momentální maximum.

Vasco de Gama se stalo nejúspěšnější a získalo nejvíce bodů v historii konání závodů. Nastaly mohutné oslavy. Nosili rakev, na níž bylo napsáno jméno konkurenčního klubu Flamengo a podobné bláznoviny.

Po příletu domů mě čekalo 10 dní příprav do mistrovství Evropy. Cítila jsem se naprosto hrozně. Špatně se mi dýchalo a v zátěži mi hned tuhly svaly, které se stupňovaly až do křeče.

Nedokázala jsem odpočívat, ale trénovat taky ne. Tak jsem se plácala něco mezi tím. Střídavě jsem dostávala teploty. Váha mi kolísala o pět kilo jak nic.

Tehdy mi léčitel doporučil přestat trénovat a smířit se s myšlenkou, že na Evropu neodjedu. Tělo odmítalo poslouchat.

Nedokázala jsem se smířit s myšlenkou, že bych na Evropu nejela. Neustále jsem koketovala s myšlenkou, co kdyby?...

Nakonec jsem odjela. Kdybych se tak nerozhodla, měla bych pocit, že jsem utekla z boje, vzdala se, nedotáhla něco do konce. Tak jsem se raději smířila s možným neúspěchem, který byl dosti pravděpodobný. Raději lituji toho, co jsem udělala, než toho co jsem neudělala.

Den před startem jsem měla 38 stupňů teplotu, přesto jsem jen těsně nepostoupila do finále a za svým osobním rekordem zaostala pouhých 50 setin. Jak bych plavala, kdybych byla v pořádku, pro mě zůstalo nezodpovězenou otázkou.

Proslýchá se, že když přeženete zátěž ve vysoké nadmořské výšce, tak v lepším případě vám trvá dva roky než se z toho vzpamatujete. Převážná většina sportovců se už z toho nikdy nevyhrabala.

V mém případě to trvalo přes dva roky než jsem byla schopna uplavat kvalitní trénink jako dřív. Do té doby jsem nezvládla delší trénink jak hodinový. Ve vodě jsem nebyla schopna žádné intenzity. Kondici jsem doháněla na suchu.. Chuť závodit, se mi vrátila až před pár měsíci. Postupně nabírám ztracenou sílu, kterou jsem tak dlouho postrádala. Především loňský rok, kdy jsem měla být nejvíce fit a plnit limity na OH, jsem byla nejvíce zdravotně a fyzicky na dně. Tři měsíce jsem strávila po nemocnicích a musela jsem podstoupit velmi nepříjemná vyšetření. Ocitla jsem se v péči odborníků. Dokonce měli podezření, že trpím fibrozou plic. Nemusím nic dodávat, ne? Takto jsem trávila dny jen pár týdnů před OH.

Lékaři nakonec nedospěli k žádné diagnóze, která by vysvětlila můj zdravotní stav. Musela jsem se tedy spokojit s diagnózou: chronické přetrénování.

Po dobu těchto dvou let jsem i přes toto chronické přetrénování dosáhla svých zatím největších úspěchů, kdy mě na mistrovství světa dělilo pouhých 25 setin od medaile a zaplavala jsem i několik českých rekordů. Limit pro účast na OH se

mi však splnit nepodařilo. V létě se vždy můj zdravotní stav zhoršil, přidaly se alergie a potíže s dýcháním. To mi také nepřidalo.

Počítala jsem dny, kdy už mé trápení skončí a já si budu moci s čistým svědomím říct, že jsem pro splnění limitu udělala maximum a nevzdala se i přes zdravotní problémy. To pro mě do budoucna bylo důležitější než samotný fakt, startovat na OH v Sydney 2000.

Každý předpokládal, že neúčast na OH mě zlomí, přestanu trénovat a skončím s plaváním.

Pravda však byla taková, že mě neúčast netrápila. Bylo to opravdu vysvobození. Už jsem se nemusela trápit ve vodě a zoufale lapat po doplávání po dechu.

Já jediná jsem znala pravou příčinu. A to nebylo selhání mého „já“.

Hlavní věcí se pro mě stal odpočinek. Začít vnímat bolest jako ukazatel, ne jako „něco“, co musím překonávat a ignorovat.

Dnes, když vám píšu tento malý příběh mého sportovního počínání, je měsíc po mistrovství světa, kde jsem odplavala závod na 5, 10, 25 km. Pouze dvě ze všech startujících mužů a žen jsme byly schopny odplavat všechny tyto závody. Byl to pro mě test. Trénink. Zda je mé tělo už zase v pořádku a zvládne takovou zátěž. Přestože jsem trénovala denně jen hodinu ve vodě a převážná většina lidí mi tvrdila, že to nemůžu zvládnout, jsem byla rozhodnutá tento nesnadný úkol splnit.

Po čtyřech letech jsem se vrátila k dálkovému plavání. Navíc se závod plaval v moři, ve kterém jsem celé ty čtyři roky neplavala. Bylo to víc zkoušek najednou, které pro mě byly vzhledem k mým cílům velmi klíčové.

Velké vlny během závodu, medúzy, teplá voda, slunce, které pražilo celých šest a půl hodiny, špinavá voda..., to vše bylo mým soupeřem.

Abyste tomu dost dobře rozuměli - závod na 25 km doplave jen ten, kdo v průběhu závodu nepodlehne žádné slabosti. Po všech směrech musí být odolný a tvrdý. V průběhu závodu dojde na všechno a sebemenší zaváhání či slabost se projeví tak, že závod nedoplavate.

Skočit do bazénu na 100 metrů může vcelku každý plavec. Pokud se vám to nepovede, příliš vás to netíží, protože samotný závod trval minutu. Ovšem pro 25 km se rozhodne jen ten, kdo je přesvědčen, že závod doplave a zvládne.

Já jsem ho v Japonsku zvládla. Doplavala jsem na 8. místě. Před 7 lety jsem na mistrovství světa v dálkovém plavání skončila 17. Brala jsem to jako úspěch.

Trénovala jsem 4 km za den a uplavala jsem z toho 25 km. Byl to jeden z mých nejtěžších závodů v životě. Nebojovala jsem o medaile, neměla jsem natrénováno jako ostatní plavkyně a byla ve velké nevýhodě, že jsem nebyla v kontaktu s mořem po dobu několika let. Přesto jsem jim dokázala konkurovat a to bylo pro mě důležité. Plavala jsem pro sebe. Pro své přesvědčení.

Včera jsem se vrátila ze světového poháru. Absolvovala jsem závod na 10 km, na jezeře, krásném ledovcovém jezeře. Z plavání jsem měla takovou radost, vychutnávala jsem si každý záběr, měla radost z únavy a z každého pokořeného

kilometru. Pochopila jsem tolik věcí. Už vím, že jsem připravena začít znovu trénovat a pokračovat v cestě za svým malým snem. A to nejdůležitější co jsem pochopila je, že:

Pokud chceš dosáhnout slunce, sahej po měsíci.

Nedá mi to a musím vám citovat slova jednoho bývalého litvínovského hokejisty :

Dělat jakoukoli profesi 3-4 roky na špičkové úrovni je těžké. Mnohem těžší je zůstat a milovat sport i v době, kdy přijdou zklamání z prohry, ta jsou nepříjemná ,ale svým způsobem užitečná. Člověk si z nich musí vzít ponaučení a stane se tvrdším.

Neřekla bych to líp.

Snad jste moje slova četli se stejným pocitem, jako já je psala. S pocitem radosti. Pokud aspoň jeden z vás na chvíli zapomněl na své starosti a koloběh života, do kterého tak lehce člověk vpadne a stane se otrokem denních povinností, a vplul s přirozenou lehkostí do mého malého příběhu, mělo to smysl.

Podělila jsem se s Vámi o část mého života a to i s pocity, zklámáním, poznáním, radostmi a zkušenostmi. Těžko jsem vám mohla sdělit vše na 20 stránkách. Tolik jsem toho musela vynechat, ale jediné tak mohu nazvat můj příběh jako nikdy nekončící....

Použiji rozloučení, které napsal Arthur Rimbaud:

Na brzkou shledanou, na vyjevení pravdy o životě, který povedu po.....prázdninách.....

I